

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 11 juli 2002 *

I mål T-205/99,

Hyper Srl, Limena (Italien), företrätt av advokaterna D. Ehle och D. Ehle, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av J.-C. Schiefferer, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten M. Nuñez-Müller, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut REM 14/98 av den 5 februari 1999, i vilket det konstaterades att en eftergift av importtullar, som sökanden skall betala avseende televisionsapparater från Indien, inte var motiverad,

* Rättegångsspråk: tyska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Jaeger samt domarna K. Lenaerts och J. Azizi,
justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 6 mars
2002,

följande

Dom

Bakgrunden till förfarandet

1. Tillämpliga bestämmelser

Bestämmelser angående eftergift av tullar

- ¹ Förutsättningarna för eftergift av tullar, vilka är tillämpliga i förevarande fall, anges i artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om

återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar (EGT L 175, s. 1), i dess lydelse enligt artikel 1.6 i rådets förordning (EEG) nr 3069/86 av den 7 oktober 1986 (EGT L 286, s. 1). I denna artikel föreskrivs följande:

”Importtullar får... efterges i särskilda situationer... som följer av omständigheter under vilka bedrägeri eller klar försumlighet inte kan tillskrivas personen i fråga.”

- 2 I artikel 4.2 c i kommissionens förordning (EEG) nr 3799/86 av den 12 december 1986 om tillämpningsföreskrifter för artiklarna 4a, 6a, 11a och 13 i förordning nr 1430/79 (EGT L 352, s. 19) anges ”ingivande av handlingar, som sedan visar sig vara förfalskade eller inte giltiga för det ändamålet, i syfte att erhålla förmånsbehandling i tullhänseende av varor som deklarerats för fri omsättning, även om dessa handlingar ingivits i god tro” som en situation som inte i sig utgör en särskild situation i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79.
- 3 De förfarandebestämmelser på området för eftergift av tullar som är relevanta i förevarande fall är artiklarna 235—239 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) och artiklarna 878—909 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2913/92 (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1).
- 4 Av dessa bestämmelser framgår bland annat att det administrativa förfarandet för eftergift av tullar är uppdelat i två delar. Den som skall betala tullen skall inledningsvis inge en ansökan om eftergift till ”det bokförande tullkontoret”, det

vill säga kontoret som har bokfört den import- eller exporttull som ansökan om eftergift avser. Detta kontor skickar ansökan till "den beslutande tullmyndigheten", det vill säga den nationella myndighet som är behörig att fatta beslut med anledning av denna ansökan (artikel 879 i förordning nr 2454/93). Om denna myndighet anser att det saknas anledning att medge eftergift, kan den enligt förordningen fatta ett sådant beslut utan att ansökan underställs kommissionens prövning. Om denna myndighet däremot inte kan fatta beslut på grundval av artikel 899 och följande artiklar i förordning nr 2454/93, i vilka ett antal situationer beskrivs där eftergift kan eller inte kan medges, och "ansökan är bestyrkt med bevis som kan ge upphov till en särskild situation till följd av omständigheter under vilka inget bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga", skall den medlemsstat som denna myndighet tillhör emellertid överlämna ärendet till kommissionen (artikel 905.1 i förordning nr 2454/93). De handlingar som överlämnas till kommissionen skall innehålla alla fakta som behövs för en fullständig utredning av det överlämnade ärendet, samt en förklaring som är undertecknad av den person som ansöker om eftergift i vilken denne intygar att "han har kunnat ta del av handlingarna och att han antingen inte har något att tillägga eller ger en beskrivning av alla de ytterligare omständigheter som han anser vara viktiga för fallets bedömning" (artikel 905.2 i samma förordning). Efter samråd med en grupp experter, som består av företrädare från alla medlemsstaterna som sammanträder inom ramen för tullkommittén för att behandla ärendet i fråga, skall kommissionen därefter "besluta, om den särskilda situation som har behandlats berättigar till... eftergift" (artikel 907.1 i samma förordning). Beslutet skall fattas inom nio månader från den dag då kommissionen tog över det ärende som medlemsstaten har överlämnat (artikel 907.2 i samma förordning), och den berörda medlemsstaten skall underrättas om det så snart som möjligt (artikel 908.1 i denna förordning). Det är på grundval av kommissionens beslut som den beslutande myndigheten sedan skall besluta om den skall bevilja eller avslå ansökan som ingivits till den (artikel 908.2 i denna förordning).

- 5 Förstainstansrätten noterar för övrigt att sedan kommissionens förordning (EG) nr 1677/98 av den 29 juli 1998 om ändring av förordning nr 2454/93 (EGT L 212, s. 18) trädde i kraft den 6 augusti 1998, har det i denna förordning införts en ny artikel 906a. Denna nya bestämmelse har följande lydelse:

"När kommissionen avser att fatta ett beslut som innebär avslag för den part som ansöker om... eftergift, skall kommissionen när som helst under det förfarande

som avses i artiklarna 906 och 907 skriftligen underrätta parten om sina invändningar samt om de dokument som den grundar sina invändningar på. Den part som ansökt om... eftergift skall skriftligen framföra sina synpunkter inom en tidsperiod av en månad från det datum invändningarna skickades. Om han inte har gjort detta inom denna tidsfrist skall han anses ha avstått från möjligheten att uttrycka sin ståndpunkt.”

Systemet för allmän förmånsbehandling som är tillämpligt på varor med ursprung i Indien

- 6 Enligt rådets förordning (EEG) nr 3831/90 av den 20 december 1990 om tillämpning av allmänna tullförmåner under 1991 avseende vissa industriprodukter med ursprung i utvecklingsländer (EGT L 370, s. 1), som är tillämplig i förevarande fall, skall allmänna tullförmåner bland annat beviljas för färdiga och halvfärdiga industriprodukter med ursprung i utvecklingsländer.
- 7 I artikel 1.1 i förordning nr 3831/90 föreskrivs att den gemensamma tulltaxan inte skall tillämpas under perioden 1 januari—31 december 1991 avseende de produkter som avses i förordningen (nedan kallad förmånsbehandlingen). Genom rådets förordning (EEG) nr 3587/91 av den 3 december 1991 (EGT L 341, s. 1) förlängdes denna åtgärd till att avse perioden 1 januari—31 december 1992.
- 8 Bland förmånstagarna i systemet med tullförmåner som infördes genom förordning nr 3831/90 finns bland andra Republiken Indien (artikel 1.2 andra strecksatsen jämförd med bilaga III). På listan över produkter som omfattas av detta system förekommer bland annat färgtelevisionsapparater enligt tulltaxa 8528 (artikel 1.1 jämförd med bilaga I).

- 9 För att fastställa varornas ursprung, och därigenom möjligheten att omfattas av förmånsbehandlingen, hänvisar artikel 1.4 i förordning nr 3831/90 till bestämmelserna i kommissionens förordning (EEG) nr 693/88 av den 4 mars 1988 om definitionen av begreppet ursprungsprodukter vid tillämpning av de tullförmåner som Europeiska ekonomiska gemenskapen beviljar för vissa produkter från utvecklingsländer (EGT L 77, s. 1).

Bestämmelser angående definitionen av ursprungsprodukter

- 10 I artikel 1.1 i förordning nr 693/88 anges följande:

”... följande produkter [skall] anses ha ursprung i ett land som är berättigat till denna förmånsbehandling...”

- a) Produkter som helt framställts i landet i fråga.
- b) Produkter som framställts i landet i fråga och i vilkas tillverkning andra varor än de som avses i a har använts, förutsatt att dessa varor har genomgått tillräcklig behandling eller bearbetning...”

- 11 Vad särskilt avser färgtelevisionsapparater enligt tulltaxenummer 8528, framgår det av artikel 3.3 i förordning nr 693/88 jämförd med bilaga III i denna förordning att när det för tillverkning av dessa produkter används material som

inte omfattas av någon tullförmån, skall de anses ha genomgått tillräcklig behandling eller bearbetning om det totala värdet av de använda icke-ursprungsmaterialen inte överstiger 40 procent av de framställda varornas pris fritt fabrik.

- 12 Ursprungsvaror i den mening som avses i förordning nr 693/88 skall vid import till gemenskapen i princip vara berättigade till förmånsbehandling enligt tulltaxan mot uppvisande av ett ursprungsintyg formulär A. Detta intyg utfärdas antingen av tullmyndigheterna eller av någon annan statlig myndighet i exportlandet, "under förutsättning att detta land... biträder gemenskapen genom att tillåta tullmyndigheterna i medlemsstaterna att kontrollera att dokumentet är äkta eller att uppgifterna beträffande de ifrågakvarande varornas verkliga ursprung är riktiga" (artikel 7.1 i förordning nr 693/98). Det skall uppvisas för tullmyndigheterna i den importerande medlemsstaten (artikel 9 i denna förordning).
- 13 Eftersom ursprungsintyget utgör det skriftliga beviset för tillämpningen av bestämmelserna om förmånsbehandling i tullhänseende, skall den behöriga statliga myndigheten i det exporterande landet ansvara för att alla nödvändiga åtgärder vidtas för att kontrollera varornas ursprung och de övriga uppgifterna i intyget (artikel 19 i förordning nr 693/88). I detta syfte har myndigheterna bland annat rätt att begära ytterligare skriftliga bevis och göra de kontroller som de anser nödvändiga (artikel 20.5 i denna förordning).
- 14 Efterkontroll av ursprungsintyg skall utföras när tullmyndigheterna har rimlig anledning till tvivel om ett dokumentets äkthet eller om att uppgifterna om de ifrågakvarande varornas verkliga ursprung är riktiga (artikel 13.1 i förordning nr 693/88). För detta ändamål skall tullmyndigheterna återsända ursprungsintyget till den behöriga statliga myndigheten i det exporterande landet och i förekommande fall uppge skälen till undersökningen (artikel 13.2 i denna förordning).

- 15 När en ansökan om efterkontroll har ingivits skall denna kontroll genomföras och resultaten lämnas till tullmyndigheterna i gemenskapen inom en tid av högst sex månader. Med hjälp av de erhållna resultaten skall det vara möjligt att avgöra om det omtvistade ursprungsintyget avser de varor som verkligen exporterats, och om dessa varor verkligen var berättigade till förmånsbehandling enligt bestämmelserna om tullförmåner (artikel 27.1 i förordning nr 693/88).

2. Bakgrund och förfarande

Den omtvistade importen

- 16 Sökanden är ett bolag bildat enligt italiensk rätt som har sitt säte i Limena (Italien). Detta bolag importerade två partier med 700 färgtelevisionsapparater, som omfattades av tulltaxenummer 8528, från Indien (nedan kallad den omtvistade importen). Dessa televisionsapparater hade tillverkats, sålts och exporterats av bolaget Weston Electronics i New Delhi (Indien) (nedan kallad exportören).
- 17 Televisionsapparaternas indiska ursprung intygades genom två ursprungsintyg med referensnummer 4371009 och 4649001. Intygen hade utfärdats av de indiska myndigheterna i maj respektive september 1992 på exportörens begäran (nedan kallade de omtvistade intygen).
- 18 Under augusti och oktober 1992 övergick televisionsapparaterna i fri omsättning i Italien. Detta skedde efter tillstånd från tullkontoret i Padua, vilket var det bokförande tullkontoret som på grundval av de omtvistade intygen beviljade tullförmåner enligt förordning nr 3831/90.

Återkallelse av de omtvistade intygen och de italienska tullmyndigheternas beslut om återkrav

- 19 Genom en skrivelse av den 9 september 1994 underrättade indiska ambassaden i Bryssel svaranden om att ett antal ursprungsintyg, däribland de omtvistade intygen, hade återkallats av indiska statliga myndigheter.
- 20 Sedan de italienska myndigheterna hade underrättats om att återkallelse skett, skickade de till sökanden den 8 mars 1995 ett beslut om uppbörd av tull i efterhand motsvarande ett sammanlagt belopp på 33 101 795 italienska lire (ITL).

Det administrativa förfarandet vid italienska myndigheter och gemenskapsmyndigheterna

- 21 Genom en skrivelse av den 20 september 1996 skickade sökanden en ansökan om eftergift till tullkontoret i Padua avseende den tull som detta kontor hade krävt.
- 22 Denna ansökan vidarebefordrades till det italienska finansministeriet, som var den beslutande tullmyndigheten. Eftersom finansministeriet ansåg att villkoren för eftergift var uppfyllda i detta fall, skickade detta handläggarna, i enlighet med artikel 905.1 i förordning nr 2454/93, till svaranden genom en skrivelse av den 22 april 1998.

- 23 Det skall noteras att sökanden, innan ansökan om eftergift hade skickats till svaranden, genom en skrivelse av den 10 december 1997, för de italienska myndigheterna hade förklarat att den inte hade några anmärkningar mot utkastet till ansökan om eftergift och att den akt som upprättats av de italienska myndigheterna innehöll samtliga nödvändiga handlingar.
- 24 Sedan det italienska finansministeriet hade skickat ansökan om eftergift till svaranden, undersökte denna ärendet mot bakgrund av artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 och artikel 905 och följande artiklar i förordning nr 2454/93.
- 25 Genom en skrivelse av den 29 juli 1998 informerade svaranden sökanden om sin avsikt att inte bevilja eftergift, eftersom den var tveksam till huruvida det förelåg en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79. Innan svaranden fattade sitt slutgiltiga beslut, anmodade den emellertid sökanden att inom en månad inkomma med eventuella synpunkter.
- 26 Som svar på denna skrivelse skickade sökanden i en skrivelse av den 25 augusti 1998 sina ståndpunkter avseende de omständigheter som enligt svaranden inte berättigade till eftergift av tull.
- 27 Efter det att svaranden hade tagit del av dessa synpunkter samrådde den, innan den fattade sitt slutgiltiga beslut, med den expertgrupp som består av företrädare från samtliga medlemsstater som sammanträder inom ramen för tullkommittén, såsom föreskrivs i artikel 907.1 i förordning nr 2454/93. Tullkommittén prövade ärendet vid sitt sammanträde den 16 oktober 1998.

- 28 I beslut REM 14/98 av den 5 februari 1999 (nedan kallat det ifrågasatta beslutet) avslög svaranden ansökan om eftergift, vilken översänts från det italienska finansministeriet. Detta beslut delgavs sökanden den 9 juli 1999.

Förfarandet vid förstainstansrätten

- 29 Sökanden har genom ansökan av den 13 september 1999, som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 15 september 1999, väckt förevarande talan om ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet.
- 30 Genom beslut av ordföranden på tredje avdelningen meddelat den 13 september 2000 vilandeförklarades förfarandet till dess att avgörande meddelats i de förenade målen T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 och T-147/99, Kaufring m.fl. mot kommissionen. Domen i dessa mål, i vilken de ifrågasatta besluten i samtliga mål ogiltigförklarades, meddelades vid offentlig förhandling den 10 maj 2001 (REG 2001, s. II-1337, nedan kallad domen i målet om de turkiska televisionsapparaterna).
- 31 Genom en skrivelse av den 31 juli 2001 anmodade förstainstansrätten kommissionen att ange sin ståndpunkt beträffande vilken följd domen i målet om de turkiska televisionsapparaterna skulle få för förfarandet i förevarande mål.

- 32 I en skrivelse av den 13 september 2001 informerade kommissionen förstainstansrätten om att den inte ansåg att domen i målet om de turkiska televisionsapparaterna hade några särskilda följder för förfarandet i förevarande mål, eftersom de faktiska omständigheterna och förfarandets förlopp i de målen inte var jämförbara med dem i förevarande mål.
- 33 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (tredje avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet och att ställa vissa skriftliga frågor till parterna. På en begäran av sökanden anmodade förstainstansrätten svaranden att inge vissa handlingar, särskilt rapporterna från den undersökning som utförts i Indien, den skriftväxling som skett mellan kommissionen och de indiska myndigheterna och de handlingar som vidarebefordrats av de italienska myndigheterna och på vilka det ifrågasatta beslutet grundar sig. Parterna svarade på frågorna och ingav handlingarna inom den föreskrivna fristen.
- 34 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 6 mars 2002.

Parternas yrkanden

- 35 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet, och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

36 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

1. *Sammanfattning av grunderna*

37 Till stöd för sin talan om ogiltigförklaring har sökanden åberopat dels ett åsidosättande av principen om rätten till försvar, dels ett åsidosättande av artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

38 I ansökan har sökanden även gjort gällande att det ifrågasatta beslutet stred mot artikel 5.2 i rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 om uppbörd i efterhand av import- eller exporttullar, som inte har krävts av den betalnings-skyldiga personen för varor som hänförts till ett tullförfarande som innebär en förpliktelse att betala sådana tullar (EGT L 197, s. 1). Efter en fråga av förstainstansrätten bekräftade emellertid sökanden vid förhandlingen att den avstod från att åberopa denna grund.

2. *Grunden som avser att principen om rätten till försvar inte har iakttagits*

Parternas argument

- 39 Sökanden har gjort gällande att principen om rätten till försvar inte har iakttagits under det administrativa förfarandet. Denna grund är uppdelad i två delar.
- 40 I denna grunds första del har sökanden hävdad att svaranden inte iakttog principen om rätten till försvar genom att inte till sökanden skicka samtliga handlingar som ligger till grund för det ifrågasatta beslutet.
- 41 Sökanden har nämligen erinrat om att enligt fast rättspraxis innebär denna princip i alla förfaranden som inleds mot en person, och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot, ett krav på att denna person skall beredas tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt tillkännage sin ståndpunkt, åtminstone beträffande de omständigheter som kommissionen har anfört mot honom för att motivera sitt beslut (se förstainstansrättens dom av den 19 februari 1998 i mål T-42/96, Eyckeler & Malt mot kommissionen, REG 1998, s. II-401, punkt 78). Sökanden har vidare framhållit att artikel 906a i förordning nr 2454/93 återger denna princip, eftersom kommissionen när den antar ett beslut om att avslå en ansökan om eftergift enligt denna bestämmelse är skyldig att skriftligen underrätta den berörda personen om sina invändningar samt till denne skicka samtliga handlingar som ligger till grund för dessa invändningar. Kommissionen skall för övrigt bereda den berörda personen tillfälle att yttra sig över samtliga dessa omständigheter.
- 42 Enligt sökanden har denna princip och artikel 906a inte iakttagits i förevarande fall, eftersom sökanden under det administrativa förfarandet inte fick tillgång till

samtliga handlingar som svaranden lagt till grund för det ifrågasatta beslutet. Sökanden har påpekat att den bland annat inte fick tillgång till de indiska myndigheternas meddelande om att de hade återkallat de omtvistade intygen, där skälen till återkallelsen och exportörens ståndpunkt angavs. Sökanden har vidare anfört att den varken har fått tillgång till de rapporter som upprättats av kommissionens tjänstemän angående import av färgtelevisionsapparater med ursprung i Indien eller eventuella gemensamma konstateranden som svaranden och den indiska myndigheten gjort vad avser varornas ursprung. Sökanden har även hävdats att inte någon av dessa handlingar bifogades svarandens skrivelse av den 29 juli 1998, vilken enbart innehöll en kortfattad sammanfattning av ärendet och mycket allmänna synpunkter angående de indiska myndigheternas påstådda kontroller och konstateranden. Sökanden har vidare påpekat att skrivelsen från indiska ambassaden av den 9 september 1994, i vilken svaranden informerades om att de omtvistade intygen hade återkallats, skickades till sökanden först som bilaga till svaromålet.

43 Sökanden har ifrågasatt svarandens argument att principen om rätten till försvar har iakttagits i förevarande fall genom att sökanden den 10 december 1997 förklarade att den tagit del av handlingarna i ärendet hos de italienska myndigheterna och att den inte hade något ytterligare att tillägga. Sökanden har hävdats att även om det framgår av denna förklaring att sökanden hade fått tillgång till dessa handlingar, fick sökanden däremot inte del av de andra handlingar som dessa myndigheter innehade, särskilt inte skriftväxlingen med svaranden och skrivelsen från den indiska regeringen angående återkallelsen av de omtvistade intygen. Sökanden har dessutom ifrågasatt svarandens påstående att kommissionen inte tillfört någon handling till de handlingar som överförts från de italienska myndigheterna.

44 I denna grunds andra del har sökanden gjort gällande att svaranden inte iakttog rätten till försvar genom att inte ge sökanden tillgång till samtliga handlingar i ärendet såvitt avser importen av färgtelevisionsapparater med ursprung i Indien. Sökanden har nämligen hävdats att svaranden visserligen felaktigt har underlåtit att återge denna processrättsliga skyddsregel i artikel 906a i förordning nr 2454/93, men att rätten att ta del av handlingarna i det egna ärendet uttryckligen har slagits fast i rättspraxis.

45 Sökanden har hänvisat till domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen (punkterna 78—80), av vilken det framgår att rätten att ta del av handlingarna i ärendet styrs av de processrättsliga skyddsregler som syftar till att skydda rätten att yttra sig och att denna rätt särskilt måste iakttas när den berörda personen anför att kommissionen gjort sig skyldig till allvarliga brister. Enligt sökanden framgår det även av denna dom att kommissionen dels är skyldig att på begäran ge tillgång till samtliga administrativa icke-konfidentiella rättsakter som rör det ifrågasatta beslutet, dels inte får göra ett förhandsval av dessa handlingar, eftersom det inte kan uteslutas att rättsakter som kommissionen inte har ansett relevanta kan vara av intresse för den som ansöker om eftergift (domen i det ovannämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 81, se även, inom det konkurrensrättsliga området, förstainstansrättens dom av den 15 mars 2000 i de förenade målen T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 och T-104/95, Cimenteries CBR m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. II-491). Sökanden har för övrigt hävdat att det framgår av målet om de turkiska televisionsapparaterna att rätten att ta del av handlingarna i ärendet inte är begränsad till icke-konfidentiella handlingar utan att den även omfattar konfidentiella handlingar.

46 Sökanden har påpekat att den i det förevarande fallet inte har fått tillgång till handlingarna i ärendet hos svaranden, trots att sökanden hade gjort gällande allvarliga brister hos densamma. Sökanden anser även att svaranden på eget initiativ och utan en uttrycklig begäran från sökanden borde ha angivit möjligheterna att få tillgång till handlingarna inom ramen för samrådsförfarandet.

47 Vid förhandlingen gjorde sökanden dessutom gällande att det förhållandet att de uppdragsrapporter som upprättats av svaranden inte hade delgivits sökanden innebar ett åsidosättande av artikel 8.3 i rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, s. 2), samt artiklarna 12, 20 och 21 i rådets förordning (EG) nr 515/97 av den 13 mars

1997 om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter och om samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen (EGT L 82, s. 1), eftersom det framgår av dessa bestämmelser att sådana rapporter kan åberopas som bevisning vid administrativa förfaranden och domstolsförfaranden.

- 48 Svaranden har bestridit att den inte skulle ha iakttagit sökandens rätt till försvar under det administrativa förfarandet.

Förstainstansrättens bedömning

Inledande anmärkningar

- 49 Med hänsyn till att kommissionen har ett utrymme för skönsmässig bedömning när den fattar ett beslut med tillämpning av generalklausulen grundad på skälighet i artikel 13 i förordning nr 1430/79, måste rätten att yttra sig, enligt fast rättspraxis, säkerställas i förfaranden om eftergift eller återbetalning av importtullar (se särskilt domen i målet om de turkiska televisionsapparaterna, punkt 152 och där angiven rättspraxis). Denna slutsats gör sig i särskilt hög grad gällande i fall där kommissionen inom ramen för sin exklusiva behörighet enligt artikel 905 i förordning nr 2454/93 har för avsikt att avvika från den nationella myndighetens bedömning av huruvida förutsättningarna i artikel 13 i förordning nr 1430/79 är uppfyllda (förstainstansrättens dom av den 9 november 1995 i mål T-346/94, France-aviation mot kommissionen, REG 1995, s. II-2841, punkt 36).
- 50 Iakttagandet av rätten till försvar innebär i alla förfaranden som inleds mot en person och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot ett krav på

att denne bereds tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt tillkännage sin ståndpunkt, åtminstone beträffande de omständigheter som kommissionen har anfört mot honom för att motivera sitt beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 juni 1994 i mål C-135/92, Fiskano mot kommissionen, REG 1994, s. I-2885, punkt 40, och av den 24 oktober 1996 i mål C-32/95 P, kommissionen mot Lisrestal m.fl., REG 1996, s. I-5373, punkt 21).

- 51 Det är mot bakgrund av dessa principer som de två delarna av denna grund, som avser att principen om rätten till försvar inte har iakttagits, skall prövas.

Den första delgrunden: huruvida handlingarna som svaranden lagt till grund för det ifrågasatta beslutet inte har delgivits

- 52 Det är, mot bakgrund av svarandens skrivelse av den 29 juli 1998, klarlagt att sökanden bereddes tillfälle att innan det ifrågasatta beslutet antogs ta ställning till och framföra sin åsikt om de omständigheter som svaranden ansåg gjorde det berättigat att avslå ansökan om eftergift.

- 53 Sökanden har inte ifrågasatt denna omständighet. Den har emellertid gjort gällande att principen om rätten till försvar inte har iakttagits på grund av att den inte gavs tillgång till samtliga handlingar som svaranden lagt till grund för det ifrågasatta beslutet.

- 54 Det skall härvid noteras att svaranden i sina inlagor och vid förhandlingen har preciserat att den enbart grundade det ifrågasatta beslutet på handlingarna i den akt som de italienska myndigheterna översände till denna i enlighet med artikel 905.1 i förordning nr 2454/93.

- 55 Det framgår av den förklaring som sökanden avgav den 10 december 1997 att den givits tillgång till samtliga dessa handlingar i samband med det administrativa förfarandet vid dessa myndigheter. Det framgår inte heller av det ifrågasatta beslutet, i motsats till vad som gällde i domen i målet om de turkiska televisionsapparaterna (punkterna 182 och 183), att svaranden skulle ha grundat detta beslut på andra handlingar än de som ingick i den akt som skickades av de nationella myndigheterna. I synnerhet finns det inte någon omständighet i det ifrågasatta beslutet som leder till slutsatsen, såsom sökanden har gjort gällande, att detta beslut grundades på rapporter som upprättats av svarandens tjänstemän angående importen av färgtelevisionsapparater med ursprung i Indien eller på gemensamma konstateranden som gjorts av svaranden och de indiska myndigheterna beträffande ursprunget på dessa varor.
- 56 Förstainstansrätten konstaterar således att sökanden har haft tillgång till samtliga de handlingar som svaranden har lagt till grund för det ifrågasatta beslutet.
- 57 Denna slutsats påverkas inte, såsom sökanden har gjort gällande, av den omständigheten att den förklaring som denne avgav den 10 december 1997 enbart avsåg den ansökan om eftergift som hade ingivits till de italienska myndigheterna och vilken dessa myndigheter hade skickat till svaranden.
- 58 Det bör nämligen noteras att sökanden i sin replik angav att den tagit del av handlingarna i de italienska myndigheternas ärende. Dessutom har sökanden ingivit ovannämnda förklaring i enlighet med artikel 905.2 första stycket i förordning nr 2454/93. I denna bestämmelse föreskrivs uttryckligen att de handlingar som överlämnas till kommissionen skall innehålla en förklaring som är undertecknad av den person som ansöker om eftergift och i vilken denne intygar att han har kunnat ta del av handlingarna och att han antingen inte har något att tillägga eller ger en beskrivning av alla de ytterligare omständigheter som han anser vara viktiga för fallets bedömning. Denna formalitet har föreskrivits för att i enlighet med de principer som förstainstansrätten har uppställt i domen i det ovan i punkt 49 nämnda målet France-aviation mot kommissionen (punkterna 30—36) säkerställa att den betalningsskyldiga perso-

nen får ta del av handlingarna i ärendet vid de nationella myndigheterna innan det överlämnas till kommissionen (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 18 januari 2000 i mål T-290/97, Mehibas Dordtselaan mot kommissionen, REG 2000, s. II-15, punkt 44).

- 59 För det fall sökanden inte använt sig av den möjlighet som ges i denna bestämmelse för att ta del av de handlingar som de italienska myndigheterna skulle överlämna till svaranden, kan sökanden inte därefter åberopa att den inte fått tillgång till dessa handlingar för att därvid göra gällande att dess rätt till försvar inte har iakttagits. Även om principen om att rätten till försvar innebär ett antal processuella skyldigheter för nationella myndigheter och gemenskapsmyndigheter, kräver den även en ansträngning av den berörda parten. Om denna part anser att dess rätt till försvar inte tillräckligt har iakttagits under det administrativa förfarandet, ankommer det på denna att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att så blir fallet eller åtminstone i god tid påtala detta för den behöriga myndigheten.
- 60 Vad slutligen avser skrivelsen av den 9 september 1994 från indiska ambassaden ingick den inte, enligt vad svaranden har uppgivit vid förhandlingen, bland handlingarna i ärendet vid de italienska myndigheterna, och det förhållandet att den inte delgivits under det administrativa förfarandet, även om det är beklagligt att så inte skedde, utgör inte ett åsidosättande av principen om rätten till försvar. Det skall nämligen framhållas att denna princip, såsom förstainstansrätten har erinrat om ovan, endast innebär att den berörda personen skall kunna ta ställning till de handlingar som kommissionen har lagt till grund för det ifrågasatta beslutet. I förevarande fall framgår det tydligt att kommissionen inte grundade sig på denna skrivelse för att avgöra huruvida villkoren för eftergift av tull var uppfyllda. Även om det ifrågasatta beslutet underförstått hänvisar till denna skrivelse, eftersom det i beslutet konstaterades att de indiska myndigheterna hade återkallat ett visst antal ursprungsintyg, däribland det omtvistade intyget, skedde det enbart i syfte att ange skälet till varför de italienska myndigheterna var tvungna att besluta om uppbörd i efterskott av den tullskuld för vilken sökanden har ansökt om eftergift. Däremot har kommissionen inte någonstans i det ifrågasatta beslutet lagt denna skrivelse till grund för att motivera avslaget på denna ansökan om eftergift.

61 Av det ovanstående framgår att talan inte kan bifallas på den första delgrunden.

Den andra delgrunden: huruvida rätten att få tillgång till handlingarna i ärendet inte har iakttagits

62 Vad gäller sökandens argument att det ifrågasatta beslutet åsidosätter principen om rätten till försvar på grund av att svaranden inte har givit sökanden tillgång till samtliga handlingar som rör detta ärende, skall det framhållas att sökanden aldrig hade ansökt om att få tillgång till dessa handlingar under det administrativa förfarandet.

63 Det kan noteras att det framgår ovan av punkt 50 att principen om rätten till försvar enbart innebär ett krav på att den berörda personen skall beredas tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt tillkännage sin ståndpunkt, åtminstone beträffande de omständigheter, inbegripet de handlingar som kommissionen har anfört mot honom, för att motivera sitt beslut. Denna princip kräver däremot inte att kommissionen på eget initiativ ger tillgång till samtliga handlingar som eventuellt har ett samband med det ärende som kommissionen handlägger med anledning av en ansökan om eftergift. Om den berörda personen anser att sådana handlingar är relevanta för att visa att det föreligger en särskild situation och/eller för att visa att denna inte kan tillskrivas klar försumlighet eller bedrägeri, ankommer det på denna att begära att få tillgång till dessa handlingar i enlighet med de bestämmelser som antagits av institutionerna med stöd av artikel 255 EG.

64 I motsats till vad sökanden har påstått, framgår det inte av rättspraxis att principen om rätten till försvar innebär en allmän skyldighet för institutionerna att självmant ge tillgång till samtliga handlingar som rör ett visst ärende.

- 65 Vad gäller det administrativa förfarandet vid eftergift av tull har förstainstansrätten i domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 81, tydligt angivit att svaranden är skyldig att ge tillgång till samtliga administrativa icke-konfidentiella rättsakter som rör det ifrågasatta beslutet endast om den berörda parten begär detta (se även förstainstansrättens dom av den 17 september 1998 i mål T-50/96, Primex Produkte Import-Export m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. II-3773, punkt 64). Om någon sådan begäran inte har gjorts behöver svaranden inte på eget initiativ översända de handlingar som den innehar.
- 66 Slutligen anser förstainstansrätten att inte heller sökandens argument som grundar sig på ett åsidosättande av artikel 8.3 i förordning nr 2185/96 och artiklarna 12, 20 och 21 i förordning nr 515/97 kan godtas.
- 67 Eftersom dessa argument varken utgör en utvidgning av den förevarande grunden eller en grund som stöder sig på rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet, måste de anses utgöra en ny grund. Denna grund kan i enlighet med artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler inte upptas till sakprövning.
- 68 Även om man skulle beakta dessa argument, har bestämmelserna i fråga ingen relevans i förevarande fall. Artikel 8.3 i förordning nr 2185/96 rör enbart fastställandet av bevisvärdet för rapporter om kontroller och inspektioner som upprättas av kommissionens tjänstemän efter kontroller i medlemsstaterna. Vad gäller artiklarna 12, 20 och 21 i förordning nr 515/97, föreskrivs det i dessa bland annat att konstateranden som gjorts och information som erhållits vid kontroller som utförts av nationella myndigheter och gemenskapsmyndigheter kan åberopas som bevisning. Härvid utgör dessa bestämmelser inte i något fall stöd för sökandens påstående att svaranden borde ha givit sökanden tillgång till samtliga handlingar som rörde förevarande ärende utan att sökanden behövde göra en sådan begäran.

69 Följaktligen kan talan inte vinna bifall på den andra delgrunden.

Slutsats

70 Av ovanstående framgår att talan inte kan vinna bifall på den grund som avser att principen om rätten till försvar inte har iakttagits.

3. Grunden avseende att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 har åsidosatts

Parternas argument

71 Sökanden har gjort gällande att det framgår av domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen (punkt 132) att artikel 13.1 utgör en skälighetsklausul som är avsedd att tillämpas på andra situationer än dem som i praktiken är de allra vanligast förekommande. Den skall särskilt tillämpas när de omständigheter som kännetecknar förhållandet mellan den ekonomiska aktören och administrationen är sådana att det inte är skäligt att denna aktör skall bära en skada som han normalt inte skulle ha burit.

- 72 Sökanden har även framhållit att enligt rättspraxis ankommer det på kommissionen att dels beakta gemenskapens intresse av att säkerställa att tullbestäm-
melser följs, dels beakta det intresse som en importör som har handlat i god tro
har av att inte bära skador som överskrider den vanliga kommersiella risken (se
domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen,
punkt 133).
- 73 Mot bakgrund av dessa principer anser sökanden att det är uppenbart att
kommissionen genom det ifrågasatta beslutet har åsidosatt artikel 13.1 i
förordning nr 1430/79, eftersom olika omständigheter i det förevarande fallet
innebär att det föreligger en särskild situation som berättigar till eftergift av tull.
- 74 För det första har sökanden gjort gällande att det administrativa förfarandet som
ledde till att de omtvistade intygen återkallades innehöll felaktigheter. Enligt
sökanden utgör denna omständighet en särskild situation i den mening som avses
i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.
- 75 Sökanden har nämligen hävdat att de omtvistade intygen hade återkallats av de
indiska myndigheterna utan att exportören informerats om återkallelsen och haft
möjlighet att yttra sig angående detta. Dessutom framgår det av de handlingar
som kommissionen ingivit på begäran av förstainstansrätten att gemenskaps-
myndigheterna och de indiska myndigheterna inte någon gång under det
administrativa förfarandet har ingivit bevisning eller anfört sakliga skäl såvitt
avser det förhållandet att de omtvistade televisionapparaterna inte hade sitt
ursprung i Indien. Enligt sökanden är denna situation desto allvarligare, eftersom
exportörens förklaringar och de konstateranden som gjorts av de italienska
myndigheterna pekar på att dessa televisionapparater uppfyller de villkor
avseende ursprung som föreskrivs i förordning nr 693/88 och att de omtvistade
intygen därmed var giltiga.

- 76 Sökanden har härvid avfärdat svarandens argument att frågan huruvida återkallelsen av de omtvistade intygen var giltig, och därigenom frågan huruvida det förelåg en tullskuld, inte kan prövas i detta mål. Sökanden har framhållit att svarandens argument är motstridiga, eftersom svaranden dels har gjort gällande att det enbart är italienska förvaltningar och domstolar som skall tillhandahålla ett rättsligt skydd för den som är betalningsskyldig vad avser ursprungsintygens giltighet, dels anser att de nationella tullmyndigheterna och gemenskapsmyndigheterna inte är skyldiga att kontrollera huruvida myndigheternas återkallelse av ursprungsintyg i ett tredje land var rättsenligt. Sökanden har påpekat att dessa argument innebär att importören förvägras ett verkningsfullt rättsligt skydd i gemenskapen och att de strider mot gemenskapens rättspraxis, eftersom det särskilt framgår av domstolens dom av den 7 september 1999 i mål C-61/98, De Haan (REG 1999, s. I-5003), punkterna 52 och 53, att enligt gemenskapsdomstolarnas fasta praxis prövas en ansökan om eftergift även om det är osäkert huruvida uppbörden är rättsenlig.
- 77 För det andra anser sökanden att det förhållandet att sökanden hade berättigade förväntningar på att de omtvistade intygen var giltiga och att sökanden var i god tro utgör en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.
- 78 Sökanden har gjort gällande att dess berättigade förväntningar på att de omtvistade intygen var giltiga grundades såväl på intygen i sig som på de förklaringar som exportören hade gjort och de konstateranden som hade gjorts av de italienska tullmyndigheterna, eftersom det framgår av dessa olika omständigheter att televisionsapparaterna uppfyllde villkoren för att beviljas förmånsbehandling i tullhänseende och att det inte förelåg någon omständighet av vilken det framgick att intygen var felaktiga. Sökanden har för övrigt påpekat att dess förväntningar såvitt avser de omtvistade intygens giltighet i ännu högre grad var berättigade, eftersom sökanden inte hade, och fortfarande inte har, fått del av några uppgifter av vilka det framgår att intygen var ogiltiga eller att dessa intyg hade återkallats av de indiska myndigheterna.
- 79 Sökanden anser dessutom, i motsats till vad svaranden har påstått, att den har rätt att återropa skyddet för sina berättigade förväntningar vad avser de

omtvistade intygens giltighet samt sin goda tro såsom en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79. Sökanden anser nämligen att svaranden felaktigt, i det ifrågasatta beslutet, på grundval av rättspraxis (domstolens dom av den 13 november 1984 i de förenade målen 98/83 och 230/83, Van Gend & Loos mot kommissionen, REG 1984, s. 3763) och artikel 904 c i förordning nr 2454/93 ansåg att förväntningar på giltigheten av ursprungsintyg normalt inte åtnjuter något skydd. Sökanden har särskilt framhållit att artikel 904 c i förordning nr 2454/93 inte är tillämplig i det förevarande fallet, eftersom de omtvistade intygen inte hade förfalskats och det inte hade framkommit någon omständighet som tyder på att de var felaktiga eller inte giltiga för att erhålla förmånsbehandling. Sökanden har för övrigt påpekat att även om denna bestämmelse skulle vara tillämplig i förevarande fall, är skyddet för berättigade förväntningar och god tro inte det enda skälet som har åberopats till stöd för ansökan om eftergift, varför det inte var uteslutet att villkoren i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 ändå kunde vara uppfyllda. Slutligen är artikel 904 c i förordning nr 2454/93 enligt sökanden rättsstridig, eftersom den på ett oproportionerligt sätt begränsar skyddet för importörers berättigade förväntningar och goda tro.

80 Sökanden anser för övrigt att dess ståndpunkt, att skyddet för berättigade förväntningar vad avser giltigheten av ursprungsintyg och för importörers goda tro under vissa omständigheter kan föranleda att det skall anses föreligga en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, har bekräftats både av rättspraxis (domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 157) och av rådets beslut av den 28 maj 1996 om uppbörd i efterhand av tullskuld (EGT C 170, s. 1).

81 För det tredje har sökanden, i motsats till vad svaranden konstaterade i det ifrågasatta beslutet, gjort gällande att den ekonomiska skada som den har lidit till följd av att tullen uppbars i efterskott utgör en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

- 82 Sökanden har nämligen påpekat dels att det ankommer på svaranden att förebygga och minska importörernas skada, dels att det inte är importörerna som drar fördel av förmånsbehandlingen, eftersom nedsättningen av tullarna direkt kommer konsumenterna till godo medan en uppbörd i efterhand enbart drabbar importörerna som inte har någon möjlighet att överföra kostnaden på konsumenterna.
- 83 Dessutom har sökanden framhållit att den hade vidtagit åtgärder för att skydda sig mot risken för en eventuell uppbörd i efterskott genom att från sin leverantör beställa televisionapparater där ursprungsintyg medföljer. Sökanden har vidare påpekat att det i förevarande fall inte är möjligt att väcka en talan om skadestånd mot exportören, eftersom sökanden inte har kännedom om någon omständighet som bekräftar att villkoren för att bevilja förmånsbehandling inte var uppfyllda. Sökanden har nämligen gjort gällande dels att de indiska myndigheterna och svaranden inte har ingivit några sådana handlingar, dels att de indiska myndigheterna inte har kontaktat leverantören. Dessutom är en sådan talan enligt sökanden med all sannolikhet redan preskriberad.
- 84 För det fjärde har sökanden gjort gällande att de indiska myndigheterna och svaranden allvarligt har brutit i fullgörandet av sina skyldigheter. Enligt sökanden utgör denna underlåtenhet en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.
- 85 Sökanden har erinrat om att förmånsbehandlingen i tullhänseende grundas på avtal mellan gemenskapen och länder som är berättigade till nämnda förmånsbehandling (däribland Indien). Enligt dessa avtal ankommer det på de förmånsberättigade länderna och svaranden att säkerställa att reglerna som styr denna ordning efterlevs, vilket särskilt innebär att de förmånsberättigade länderna är skyldiga att kontrollera att exportörernas förklaringar är riktiga vad avser produkternas ursprung och att svaranden är skyldig att med största noggrannhet

genomföra sina kontroller för att undvika att importörerna orsakas onödig skada. Enligt sökanden är dessa skyldigheter desto viktigare, eftersom en förmånsbehandling gynnar de förmånsberättigade länderna och inte importörerna, vilka, såsom sökanden, har tvingats in i ett system som inte ger dem några fördelar. Sökanden har nämligen påpekat att importörerna enbart är intresserade av att deras konkurrenter behandlas lika och inte av rättigheterna enligt förmånsbehandlingen.

86 Enligt sökanden har de indiska myndigheterna underlåtit att fullgöra sina skyldigheter, eftersom de för det första har återkallat de omtvistade intygen utan sakliga skäl och utan att dessförinnan bereda exportören tillfälle att yttra sig, och, för det andra, eftersom dessa myndigheter utfärdade de omtvistade intygen med kännedom om alla de sakförhållanden som måste föreligga för att tullbestämmelserna i fråga skall kunna tillämpas (se domstolens dom av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94, C-204/94, Faroe Seafood m.fl., REG 1996, s. I-2465, punkt 95) och, för det tredje, eftersom dessa myndigheter var i maskopi med exportörerna.

87 Vad gäller svarandens underlåtenhet har sökanden gjort gällande dels att den inte i tillräcklig mån övervakade de indiska myndigheternas tillämpning av ursprungsreglerna beträffande varor som var avsedda för export till Europa, dels inte i tillräcklig mån undersökte de faktiska omständigheterna vid den undersökning som den genomförde på plats i Indien.

88 Sökanden anser vidare att svaranden har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter gentemot sökanden, eftersom svaranden inte i tid underrättade sökanden om de tvivel som den hyste beträffande giltigheten av de ursprungsintyg som hade utfärdats av de indiska myndigheterna för export av färgtelevisionsapparater. Sökanden har framhållit att det framgår av svarandens inlagor och de andra handlingar som denna har ingivit att från och med slutet av år 1990 hyste den tvivel angående giltigheten av de ursprungsintyg som hade utfärdats för färgtelevisionsapparater. Sökanden har särskilt påpekat att svaranden, vilket framgår av meddelandena om oegentligheter av den 25 oktober 1991 och den

29 november 1991, var tydligt informerad om problemen avseende färgtelevisionsapparaterna med ursprung i Indien. Svaranden borde således ha kunnat informera importörerna om de tvivel som den hyste beträffande giltigheten av de ursprungsintyg som hade utfärdats av de indiska myndigheterna. I det förevarande fallet avstod svaranden emellertid från att göra det, vilket innebär att den brutit i sin omsorgsplikt (domen i målet om de turkiska televissionsapparaterna, punkt 268).

- 89 Sökanden har dessutom gjort gällande att domstolen i domen i det ovan i punkt 76 nämnda målet *De Haan* bekräftade att en utebliven underrättelse kan utgöra en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79. Sökanden har särskilt framhållit att domstolen i denna dom visserligen ansåg att det inte förelåg en allmän skyldighet för tullmyndigheterna att underrätta den betalningsskyldiga personen om att det förelåg oegentligheter som påverkade den tullordning som den sistnämnda omfattas av, men att det förhållandet att dessa myndigheter inte underrättade den betalningsskyldiga personen emellertid kunde utgöra en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79. Det förhållandet att myndigheterna medvetet avstod från att informera den betalningsskyldiga personen om förekomsten av bedrägerier hindrade denne från att vidta åtgärder för att undvika tullskuldens uppkomst.
- 90 Svaranden har bestridit att den gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att i det ifrågasatta beslutet konstatera att villkoren i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 inte var uppfyllda i det förevarande fallet.

Förstainstansrättens bedömning

Inledande anmärkningar

- 91 Det är ostridigt mellan parterna, mot bakgrund av de faktiska omständigheter som ligger till grund för det förevarande fallet, att sökanden varken kan

tillskrivas klar försumlighet eller bedrägeri. Däremot är de oense beträffande frågan huruvida svaranden har gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att i det ifrågasatta beslutet anse att omständigheterna i det förevarande fallet inte utgjorde en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

- 92 Förstainstansrätten erinrar härvid om att enligt rättspraxis anses det föreligga en särskild situation när det framgår av omständigheterna i det aktuella fallet att den som är betalningsskyldig befinner sig i en undantagssituation jämfört med övriga aktörer som bedriver samma verksamhet (se domstolens dom av den 25 februari 1999 i mål C-86/97, *Trans-Ex-Import*, REG 1999, s. I-1041, punkterna 21 och 22, och domen i det ovan i punkt 76 nämnda målet *De Haan*, punkterna 52 och 53) och denne inte skulle ha lidit den skada det innebär att tullar uppbärs i efterhand om han inte hade befunnit sig i en sådan undantagssituation (domstolens dom av den 26 mars 1987 i mål 58/86, *Coopérative agricole d'approvisionnement des avions*, REG 1987, s. 1525, punkt 22).
- 93 Det framgår även av rättspraxis att kommissionen vid sin bedömning av huruvida omständigheterna i ett fall ger upphov till en särskild situation, där ingen klar försumlighet och inget bedrägeri kan tillskrivas den berörda personen i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, skall beakta samtliga relevanta sakuppgifter (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 15 maj 1986 i mål 160/84, *Oryzomyli Kavallas m.fl. mot kommissionen*, REG 1986, s. 1633, punkt 16, och domen i det ovan i punkt 49 nämnda målet *France-aviation mot kommissionen*, punkt 34).
- 94 I domen i målet om de turkiska televisionsapparaterna (punkt 223) har förstainstansrätten för övrigt preciserat att denna skyldighet innebär att kommissionen, i fall där de betalningsskyldiga till stöd för sina anspråk på eftergift har åberopat att avtalsparterna har gjort sig skyldiga till allvarliga överträdelser vid tillämpningen av ett avtal som gemenskapen är bunden av, skall grunda sin bedömning av huruvida anspråken är berättigade på samtliga sakomständigheter som har samband med den omtvistade importen och som den har fått kännedom

om inom ramen för sin övervakningsuppgift och sin uppgift att kontrollera tillämpningen av detta avtal. Det framgår även av domen i målet om de turkiska televisionsapparaterna (punkt 224) att mot bakgrund av den skyldighet som det har redogjorts för ovan i punkt 93 och av den skälighetsprincip som ligger till grund för artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, kan kommissionen inte bortse från relevanta uppgifter som den har fått kännedom om vid utförandet av sina uppgifter och som eventuellt hade kunnat berättiga till eftergift av tull för de berörda parterna, även om uppgifterna inte framgick av handlingarna i akten under förfarandet på nationell nivå.

- 95 Förstainstansrätten erinrar vidare om att det framgår av domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet *Eyckeler & Malt* mot kommissionen (punkt 133) att kommissionen, även om den har ett visst utrymme för skönsmässig bedömning beträffande tillämpningen av artikel 13 (domen i det ovan i punkt 49 nämnda målet *France-aviation* mot kommissionen, punkt 34), är skyldig att använda denna befogenhet så, att den faktiskt gör en avvägning mellan å ena sidan gemenskapens intresse av att säkerställa att tullbestämmelser följs och å andra sidan det intresse som en importör som har handlat i god tro har av att inte bära skador som överstiger den normala kommersiella risken. Kommissionen kan i sin undersökning av om ansökan om eftergift är berättigad följaktligen inte nöja sig med att beakta importörens handlande. Den skall även bedöma vilken inverkan dess eget, i förekommande fall oriktiga, beteende har haft på den uppkomna situationen.
- 96 Förstainstansrätten skall mot bakgrund av dessa principer undersöka huruvida svaranden gjorde en uppenbart oriktig bedömning då den i det ifrågasatta beslutet ansåg att de omständigheter som sökanden åberopade inte utgjorde en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

Huruvida det förelåg en särskild situation på grund av att återkallelsen av de omtvistade intygen var oriktig

- 97 Förstainstansrätten påpekar att i enlighet med sjätte, sjunde och åttonde skälen i det ifrågasatta beslutet fick de indiska myndigheternas återkallelse av de

omtvistade intygen till följd att sökanden inte längre var berättigad till de tullförmåner som den hade åtnjutit när televisionsapparaterna övergick till fri omsättning, och det utgjorde följaktligen grunden för de italienska tullmyndigheternas beslut att i efterhand uppbära den tull som sökanden var skyldig att betala för denna import. Argumentet att återkallelsen av de omtvistade intygen var följden av ett felaktigt administrativt förfarande syftar, enligt sökandens egna uppgifter, till att ifrågasätta huruvida de italienska myndigheternas beslut om uppbörd av importtull i efterhand var rättsenligt.

- 98 Det framgår av rättspraxis att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 enbart syftar till att medge undantag från betalning av tullar för vilka de ekonomiska aktörerna är betalningsskyldiga, när vissa särskilda omständigheter är uppfyllda och de inte kan tillskrivas klar försumlighet eller bedrägeri. Denna artikel medger emellertid inte att tullskuldens exigibilitet skulle kunna ifrågasättas (se domstolens dom av den 12 mars 1987 i de förenade målen 244/85 och 245/85, *Cerealmangimi och Italgrani* mot kommissionen, REG 1987, s. 1303, punkt 11, och av den 6 juli 1993 i de förenade målen C-121/91 och C-122/91, *CT Control* (Rotterdam) och *JCT Benelux* mot kommissionen, REG 1993, s. I-3873, punkt 43). De nationella tullmyndigheterna har nämligen ensam behörighet att tillämpa den materiella gemenskapsrätten på tullområdet. De beslut som fattas av dessa myndigheter, inbegripet beslut om uppbörd i efterhand av ej erlagd tull, kan angripas vid de nationella domstolarna i enlighet med artikel 243 i gemenskapens tullkodex. Dessa domstolar kan sedan vända sig till EG-domstolen i enlighet med artikel 234 EG (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 16 juli 1998 i mål T-195/97, *Kia Motors och Broekman Motorships* mot kommissionen, REG 1998, s. II-2907, punkt 36).

- 99 Föremålet för det förfarande vid kommissionen som föreskrivs i artiklarna 906—909 i förordning nr 2454/93 är däremot, enligt artikel 905 i denna förordning, begränsat till en undersökning av de villkor för eftergift som anges i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79. Den som, i likhet med sökanden i det förevarande fallet, är betalningsskyldig och yrkar att det beslut som antagits inom ramen för detta förfarande skall ogiltigförklaras kan följaktligen enbart åberopa sådana grunder och argument som syftar till att visa att det i det aktuella fallet förelåg en särskild situation och/eller att den betalningsskyldiga personen i fråga inte kan tillskrivas klar försumlighet eller bedrägeri. Inte i något fall får grunder

och argument anföras mot detta beslut som syftar till att visa att de behöriga nationella tullmyndigheternas beslut att uppbära de omtvistade tullarna var rättsstridigt (domen i det ovan i punkt 98 nämnda målet CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen, punkt 44).

- 100 I motsats till vad sökanden har gjort gällande innebär denna situation inte ett åsidosättande av gemenskapsimportörernas rättsliga skydd. Det framgår nämligen av den ovan lämnade beskrivningen avseende behörighetsfördelningen mellan de nationella myndigheterna och gemenskapsmyndigheterna att det förhållandet att sökanden är förhindrad att inom ramen för ett förfarande i enlighet med artikel 905 och följande artiklar i förordning nr 2454/93 åberopa argument som avser att ifrågasätta rättsenligheten av återkallelsen av de omtvistade intygen, är en följd av att kommissionen inte är behörig att avgöra denna fråga. Dessutom finns det ingenting som hindrar sökanden från att i förekommande fall anföra sådana argument inom ramen för den behöriga nationella domstolens kontroll av huruvida de italienska tullmyndigheternas beslut var rättsenligt.

- 101 Mot bakgrund av det föregående kan sökandens argument, till stöd för att den påstådda rättsstridiga återkallelsen av de omtvistade intygen utgjorde en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, inte godtas.

Huruvida sökandens berättigade förväntningar och goda tro utgör en särskild situation

— Huruvida det fanns berättigade förväntningar

- 102 I enlighet med fast rättspraxis utgör förväntningar på att ursprungsintyg är giltiga, vilka visar sig vara felaktiga, förfalskade eller ogiltiga, inte i sig en särskild

situation. Efterkontrollerna skulle nämligen i stor utsträckning bli meningslösa, om användningen av sådana intyg i sig berättigade till eftergift (domen i det ovan i punkt 79 nämnda målet Van Gend & Loos mot kommissionen, punkt 13). Motsatt lösning skulle kunna leda till att de ekonomiska aktörerna blev mindre omsorgsfulla och att den risk som i huvudsak skall bäras av de ekonomiska aktörerna överfördes på statskassan (domstolens dom av den 18 januari 1996 i mål C-446/93, SEIM, REG 1996, s. I-73, punkt 45).

- 103 Denna princip återges i artikel 4.2 c i förordning nr 3799/86, av vilken det följer att återbetalning eller eftergift av importtullar inte beviljas enbart på grund av en ansökan om återbetalning eller eftergift som stöder sig på ”ingivande av handlingar, som sedan visar sig vara förfalskade eller inte giltiga för det ändamålet, för att erhålla förmånsbehandling i tullhänseende av varor som deklarerats för övergång till fri omsättning, även om dessa handlingar ingivits i god tro”.
- 104 I motsats till sökandens påstående, vilket i detta avseende avsåg en invändning om rättsstridighet, kan denna bestämmelse inte mer än nödvändigt anses begränsa principen om skydd för berättigade förväntningar och skälighet, vilken utgör grunden för artikel 13.1 i förordning nr 1430/79. Domstolen har nämligen i domen i det ovan i punkt 102 nämnda målet SEIM (punkterna 46 och 47) framhållit att ”[n]är en begäran som grundar sig på sökandens bristande vetskap om det förhållandet att de handlingar som lämnats in var felaktiga, förfalskade eller ogiltiga och som stöds [av uppgifter som visar på] en särskild situation som följer av omständigheter som varken är resultatet av [klar försumlighet eller bedrägeri] från den betalningsskyldiges sida, skall denna begäran dock, i enlighet med artikel 6 i förordning nr 3799/86, hänskjutas till kommissionen för att denna skall fatta ett beslut. Under dessa omständigheter kan artikel 4.2 c i förordning nr 3799/86 inte anses mer än nödvändigt begränsa skälighetsgeneralklausulen som återfinns i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.”
- 105 Av det föregående framgår att sökandens förväntningar på att de omtvistade intygen var giltiga inte i sig kan utgöra en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

- 106 I motsats till vad sökanden har påstått påverkas denna slutsats inte av rådets, ovan i punkt 80, nämnda beslut av den 28 maj 1996.
- 107 Förstainstansrätten påpekar att detta beslut, såsom tydligt framgår av dess lydelse, inte har någon tvingande verkan och att det inte har till syfte att avvika från nuvarande regler vad avser eftergift och återbetalning av tull. I detta beslut har rådet enbart anmodat kommissionen att finna en helhetslösning på problemen med uppbörd av tull i efterhand för gemenskapsimportörerna när uppbörden är en följd av felaktigheter i åtgärder som vidtagits av myndigheter i tredje land. Detta beslut medför emellertid inte en förändring av principen att förväntningar på att ursprungsintyg är giltiga, vilka visar sig vara felaktiga, förfalskade eller ogiltiga, inte i sig utgör en särskild situation.
- 108 Domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen stöder inte heller sökandens argument vad gäller skyddet för förväntningar på att de omtvistade intygen var giltiga. Det skall noteras att i punkt 162 i denna dom hänvisar förstainstansrätten uttryckligen till domstolens ovan i punkt 102 nämnda rättspraxis och anger i punkt 163 i huvudsak att denna rättspraxis inte utesluter att den berörde får anföra andra argument till stöd för ansökan om eftergift.
- 109 Vad gäller sökandens argument, enligt vilket dess berättigade förväntningar på att de omtvistade intygen var giltiga grundades på kontroller som hade genomförts och förklaringar som hade lämnats av de italienska myndigheterna, påpekar förstainstansrätten att det följer av förordning nr 693/88 att det endast var myndigheterna i exportlandet (i det förevarande fallet de indiska myndigheterna) som var behöriga att, på begäran av tullmyndigheterna i medlemsstaterna, genomföra en efterkontroll av de ursprungsintyg som de utfärdat och, om så ansågs nödvändigt, återkalla intyg som inte bedömdes vara giltiga. Det är

således i förhållande till de behöriga myndigheterna i Republiken Indien och inom ramen för den ordning som fastställts för sådana tvister i den staten som beslutet att återkalla de omtvistade intygen borde ha angripits.

- 110 Slutligen är det uteslutet att sökanden kan grunda berättigade förväntningar vad gäller de omtvistade intygens giltighet på uppgifter — vilka var felaktiga — som lämnats av exportören. Om så var fallet, skulle det vara omöjligt att uppbära tull i efterhand för det fall exportören hade gjort sig skyldig till bedrägeri, eftersom det med nödvändighet är på grundval av uppgifter som denne har lämnat som importören har genomfört den omtvistade importen.

— Huruvida sökandens goda tro är relevant

- 111 Förstainstansrätten påpekar att även om det är riktigt att sökandens goda tro inte har ifrågasatts av svaranden, kan denna omständighet i sig inte utgöra en särskild situation. Det framgår nämligen av domen i det ovan i punkt 79 nämnda målet Van Gend & Loos mot kommissionen (punkt 11) dels att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 innehåller ett absolut krav på att de två villkor som uppställs i denna bestämmelse skall vara uppfyllda, dels att dessa två villkor är självständiga. Det är således uteslutet att den goda tron, vilken redan har beaktats i samband med villkoret som avser att det inte får föreligga klar försumlighet eller bedrägeri, därutöver kan utgöra en särskild situation i den mening som avses i denna bestämmelse.
- 112 Följaktligen har sökanden fel när den gör gällande att svaranden borde ha beaktat att dess goda tro utgjorde en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

Huruvida den ekonomiska skada som sökanden hade lidit medförde att det förelåg en särskild situation

- 113 I motsats till vad sökanden har gjort gällande, har kommissionen inte gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att i det ifrågasatta beslutet konstatera att den ekonomiska skada som sökanden hade lidit till följd av uppbörden av tull inte utgjorde en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.
- 114 Förstainstansrätten påpekar att det förhållandet att tullmyndigheterna i en medlemsstat uppbär tullar i efterhand på grund av att ett ursprungsintyg har återkallats av myndigheterna i ett tredje land sedan dessa intyg efter en efterkontroll av myndigheterna i detta land visat sig vara ogiltiga, utgör en normal kommersiell risk som varje ekonomisk aktör som har underrättats om det rättsläge som följer av bestämmelserna måste beakta. Det ankommer på de ekonomiska aktörerna att skydda sig mot sådana risker, bland annat genom att inom ramen för sina avtalsförhållanden med leverantörerna vidta nödvändiga åtgärder och, i förekommande fall, väcka talan mot förfalskaren (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 17 juli 1997 i mål C-97/95, Pascoal & Filhos, REG 1997, s. I-4209, punkterna 59 och 60, och förstainstansrättens dom av den 9 juni 1998 i de förenade målen T-10/97 och T-11/97, Unifrigo Gadus och CPL Imperial 2 mot kommissionen, REG 1998, s. II-2231, punkterna 62 och 63).
- 115 Att denna slutsats är den riktiga blir desto tydligare, eftersom den motsatta lösningen, nämligen att den skada som orsakats till följd av uppbörden i efterhand skulle kunna innebära att det förelåg en särskild situation, skulle äventyra möjligheterna att överhuvudtaget uppbära tullar i efterhand, med hänsyn till att detta slags uppbörd per definition sker efter den ursprungliga importen och den påföljande försäljningen av de importerade varorna och därför skulle förhindra all uppbörd av obetalda tullar.

Huruvida de indiska myndigheternas och svarandens underlåtelse att fullgöra sina skyldigheter utgör en särskild situation

— Inledande anmärkningar

116 Det framgår av rättspraxis att underlåtelse av tredje land och/eller av kommissionen att fullgöra sin skyldighet att övervaka tillämpningen av särskilda importordningar kan utgöra en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 (se, för ett liknande resonemang, domarna i det ovan i punkt 41 nämnda målet *Eyckeler & Malt* mot kommissionen, punkt 162 och följande punkter, i det ovan i punkt 65 nämnda målet *Primex Produkte Import Export* mot kommissionen, punkt 140 och följande punkter, och i målet om de turkiska televisionsapparaterna, punkt 237 och följande punkter). Det skall emellertid påpekas att förstainstansrätten i dessa domar ansåg att det förelåg en särskild situation enbart på grund av den allvarliga arten av de konstaterade underlåtelseerna och på grund av att de hade betydelse för rättsenligheten av de transaktioner som genomfördes i enlighet med dessa ordningar. Nämnda underlåtelser innebar nämligen att sökandena i dessa mål hamnade i en särskild situation i förhållande till andra ekonomiska aktörer som utförde samma verksamhet.

117 Dessutom framgår det av dessa domar att förstainstansrätten i varje enskilt fall måste undersöka de faktiska skyldigheter som åvilar myndigheterna i tredje land och/eller kommissionen enligt den tillämpliga lagstiftningen för att bedöma om dessa myndigheter respektive kommissionen har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter på ett sätt som skulle kunna innebära att det förelåg en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

— Huruvida de indiska myndigheterna har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter

- 118 Det framgår av de tillämpliga bestämmelserna (se särskilt ovan punkterna 12—15) att de indiska myndigheterna, såsom myndigheter i ett förmånsberättigat land, hade en viktig roll i samband med tillämpningen och kontrollen av denna förmånsbehandling, i synnerhet vad gäller efterlevnaden av bestämmelserna om varornas ursprung. I enlighet med artikel 15 i förordning nr 693/88 har de indiska myndigheterna en allmän skyldighet att följa bestämmelserna om upprättande och utfärdande av ursprungsintyg och att säkerställa att dessa bestämmelser följs. I detta syfte ankommer det på de indiska myndigheterna att hjälpa gemenskapen genom att tillåta tullmyndigheterna i medlemsstaterna att kontrollera äktheten av ursprungsintyg och av att uppgifterna om de ifrågavarande varornas verkliga ursprung är riktiga (artikel 7.1 i samma förordning). Dessa myndigheter kan även utföra efterkontroller av ursprungsintyg som de har utfärdat. Enligt artikel 13 i denna förordning är myndigheterna för övrigt skyldiga att utföra sådana kontroller på begäran av tullmyndigheterna i gemenskapen när dessa har "rimlig anledning till tvivel om ett dokumentets äkthet eller om att uppgifterna om de ifrågavarande varornas verkliga ursprung är riktiga" (se även, vad gäller följderna av efterkontroller, artikel 27 i denna förordning).
- 119 Sökanden har gjort gällande att de indiska myndigheterna underlät att fullgöra sina skyldigheter, eftersom de för det första återkallade de omtvistade intygen utan sakliga skäl och utan att dessförinnan bereda exportören tillfälle att yttra sig, och, för det andra, utfärdade de omtvistade intygen med kännedom om alla de sakförhållanden som måste föreligga för att tullbestämmelserna i fråga skall kunna tillämpas (se domen i det ovan i punkt 86 nämnda målet Faroe Seafood m.fl., punkt 95) och, för det tredje, var i maskopi med exportörerna.
- 120 Vad gäller sökandens första påstående, nämligen att de indiska myndigheterna har underlåtit att fullgöra sin skyldighet att underrätta exportören och bereda denne tillfälle att yttra sig innan den återkallade de omtvistade intygen, påpekar

förstainstansrätten att även om det antas att det finns en sådan skyldighet enligt indisk rätt och att sökanden kan bevisa att den berörda exportören inte beretts tillfälle att yttra sig i förväg, kan denna omständighet inte innebära att sökanden befinner sig i en särskild situation. Förstainstansrätten har nämligen ovan i punkt 99 framhållit att sökandens argument härvidlag saknar relevans i det förevarande fallet, eftersom det rör giltigheten av återkallelsen av de omtvistade intygen och därmed huruvida de italienska myndigheternas beslut om uppbörd av tull i efterhand var rättsenligt. Även om det antas att denna omständighet borde ha beaktats, motsägs sökandens påstående av innehållet i protokollet från sammanträdet den 27 november 1992 mellan företrädare för gemenskapen med ansvar för granskningsuppdraget och de indiska myndigheterna, av vilket det framgår att de indiska myndigheterna hade berett exportörerna tillfälle att yttra sig eller åtminstone avsåg att låta dem yttra sig innan de återkallade de omtvistade intygen.

- 121 Beträffande de andra underlåtelse som sökanden har gjort gällande framgår det av de handlingar som svaranden har ingivit, förutom det förhållandet att de indiska myndigheterna aktivt har samarbetat med kommissionens tjänstemän och medlemsstaterna beträffande granskningen av huruvida exporten av färgtelevisionsapparater till gemenskapen var rättsenlig, att dessa myndigheter inte hade kännedom om alla de faktiska uppgifter som var nödvändiga för att tillämpa de ifrågavarande bestämmelserna och att de inte var i maskopi med exportörerna. Det framgår nämligen tydligt av rapporten från granskningsuppdraget som genomfördes i Indien den 12—27 november 1992 och av skriftväxlingen mellan kommissionen och de indiska myndigheterna att dessa myndigheter hade vilseletts av de indiska exportörerna såvitt avser villkoren som måste vara uppfyllda för att ursprungsintyg skall kunna utfärdas. Sökanden har för övrigt inte anfört något bevis för att så inte var fallet i det ifrågavarande målet.

— Huruvida svaranden har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter

- 122 Sökanden har anfört att svaranden underlåtit att fullgöra sina skyldigheter i två fall. Svaranden underlåtit dels att fullgöra sin allmänna skyldighet att övervaka och

kontrollera de indiska myndigheternas tillämpning av förmånsbehandlingen, dels att fullgöra sin skyldighet att underrätta sökanden om de tvivel som den hyste angående giltigheten av de ursprungssintyg för färgtelevisionsapparater som hade utfärdats av de indiska myndigheterna.

- 123 Vad gäller den påstådda underlåtelsen att fullgöra skyldigheten till övervakning och kontroll, påpekar förstainstansrätten inledningsvis att i motsats till det fall som avgjordes i domen i målet om de turkiska televisionsapparaterna, av vilken det framgår att svaranden i det målet utförde väsentliga uppgifter i form av kontroll och tillämpning av associeringsavtalet EEG—Turkiet (se särskilt punkterna 257—259 i den domen), var svarandens behörighet rörande tillämpningen av förmånsbehandlingen av Indien relativt begränsad. Skyldigheten att tillse att de tillämpliga bestämmelserna efterlevdes ankom nämligen i huvudsak på myndigheterna i medlemsstaterna och de indiska myndigheterna. I motsats till vad sökanden har påstått innehåller varken förordning nr 3831/90 eller förordning nr 693/88 några bestämmelser som ger svaranden behörighet eller skyldighet att övervaka de indiska myndigheternas utfärdande av ursprungssintyg eller att ens lämna några instruktioner till dessa myndigheter. Svarandens roll är begränsad till att vara ett centralt organ som mottar information från medlemsstaterna och samordnar initiativen (särskilt undersökningsuppdrag i förmånsberättigade länder) i syfte att tillse att bestämmelserna för förmånsbehandlingen följs.

- 124 Förstainstansrätten konstaterar dessutom att sökanden, trots att den tagit del av granskningsrapporterna från det uppdrag som utfördes i Indien i november 1992, skriftväxlingen mellan svaranden och de indiska myndigheterna och skriftväxlingen mellan svaranden och de nationella myndigheterna under domstolsförfarandet, inte på något sätt har kunnat bevisa att dess påståenden angående svarandens underlåtelse att fullgöra sina skyldigheter var riktiga. Det framgår tvärtom av handlingarna att svaranden har handlat skyndsamt och med aktsamhet samt inom ramen för sin behörighet vad gäller information och kontroll av oegentligheter avseende viss import av färgtelevisionsapparater med ursprung i Indien.

- 125 Förstainstansrätten kan inte heller godta sökandens påstående att svaranden inte har utfört tillräckliga kontroller avseende ursprunget av de omtvistade television apparaterna. Förstainstansrätten har nämligen ovan i punkt 118 framhållit att det ankom på de indiska myndigheterna, och inte på svaranden, att, eventuellt på begäran av myndigheterna i medlemsstaterna, utföra efterkontroller avseende ursprunget av de varor som exporterats inom ramen för förmånsbehandlingen.
- 126 Vad gäller det påstådda åsidosättandet av skyldigheten att underrätta sökanden om de tvivel som svaranden hyste beträffande giltigheten av de ursprungsintyg som hade utfärdats av de indiska myndigheterna, påpekar förstainstansrätten att det inte finns någon bestämmelse i gemenskapsrätten som innebär en uttrycklig skyldighet för svaranden att underrätta importörerna när den hyser tvivel angående giltigheten av tulltransaktioner som dessa importörer har genomfört inom ramen för en förmånsbehandling i tullhänseende (se, för ett liknande resonemang, angående förfarandet för externtansitering domen i det ovan i punkt 76 nämnda målet *De Haan*, punkt 36).
- 127 Det är riktigt att förstainstansrätten i domen i målet om de turkiska television apparaterna (punkt 268) ansåg att en sådan skyldighet för kommissionen i vissa särskilda fall kunde härledas ur dess allmänna skyldighet att iaktta aktsamhet gentemot de ekonomiska aktörerna. Det bör emellertid noteras att omständigheterna i det förevarande fallet inte är jämförbara med dem som prövades i detta mål. Kommissionen hade nämligen i de ärenden som gav upphov till denna dom kännedom eller starka misstankar om att de turkiska myndigheterna hade gjort sig skyldiga till allvarliga överträdelser vid tillämpningen av associeringsavtalet (bland annat genom att inte införliva bestämmelserna om utjämningsavgift) och att dessa överträdelser påverkade giltigheten av all export av färgtelevision apparater till gemenskapen. I det förevarande fallet har däremot kommissionen inte underrättats om att de indiska myndigheterna skulle ha gjort sig skyldiga till några sådana överträdelser. Några sådana överträdelser har för övrigt inte visats (se ovan punkterna 120 och 121).

- 128 Kommissionen är dessutom skyldig att generellt underrätta gemenskapsimportörer, i enlighet med dess allmänna omsorgsskyldighet, endast när den hyser allvarliga tvivel om huruvida ett stort antal importörer som genomförts inom ramen för en förmånsbehandling i tullhänseende är rättsenliga.
- 129 Det är emellertid uppenbart att svaranden, vid den tidpunkt då sökanden genomförde de omtvistade importerna, inte hyste sådana tvivel avseende importen av färgtelevisionsapparater med ursprung i Indien. Det framgår nämligen av skriftväxlingen mellan de indiska myndigheterna och svaranden att före oktober 1992 rörde de tvivel som svaranden hyste beträffande giltigheten av några ursprungsintyg som utfärdats av de indiska myndigheterna för televisionsapparater som tillverkats i Indien en annan leverantör än den som sökanden anlidade. Det var inte förrän under oktober 1992 som gemenskapsmyndigheterna utökade sin undersökning till att omfatta andra tillverkare av televisionsapparater, däribland den nu aktuella exportören, på grund av att den hyste tvivel beträffande giltigheten av ursprungsintyg som hade utfärdats för export av färgtelevisionsapparater som hade tillverkats av dessa bolag.
- 130 Kommissionen har följaktligen inte underlåtit att fullgöra sina skyldigheter genom att inte innan den omtvistade importen skedde underrätta sökanden om de tvivel som den hyste angående giltigheten av vissa ursprungsintyg som hade utfärdats av de indiska myndigheterna.
- 131 Sökanden har emellertid gjort gällande att även om det antas att kommissionen inte hade någon skyldighet att lämna underrättelse om de tvivel som den hyste angående giltigheten av ursprungsintygen, följer det inte desto mindre av domen i det ovan i punkt 76 nämnda målet De Haan att ett medvetet avstående från att underrätta de ekonomiska aktörerna kan utgöra en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79. Sökanden har anfört att domstolen i punkt 53 i den domen nämligen preciserade att "behovet av att tullmyndigheterna eller polisen gör en skyndsam undersökning, när varken bedrägeri eller försumlighet kan tillskrivas gäldenären och denne inte har underrättats om undersökningens genomförande, [utgör] en särskild situation i

den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79. Även om det kan vara legitimt att de nationella myndigheterna medvetet låter överträdelser och oegentligheter begås för att upplösa ett nätverk, identifiera bedragare och säkerställa eller stärka bevisningen skulle det nämligen strida mot det skälighetsändamål som ligger bakom artikel 905.1 i förordning nr 2454/93 att låta gäldenären betala den tullskuld som är resultatet av dessa val som skett i brottsbekämpningssyfte. Dessa omständigheter försätter gäldenären i en undantagssituation jämfört med övriga aktörer som bedriver samma verksamhet.”

132 Detta argument kan inte godtas.

133 Det är nämligen tillräckligt att påpeka att i det fall som var aktuellt i domen i det ovan i punkt 76 nämnda målet De Haan kände de nederländska myndigheterna till, eller hade åtminstone starka misstankar om, att det hade förekommit ett bedrägeri redan innan de tulltransaktioner som givit upphov till tullskulden hade genomförts. Dessa myndigheter hade således kunnat underrätta den berörda personen om den eventuella uppkomsten av en tullskuld, men valde medvetet att inte göra det för att bättre kunna upplösa nätverket, identifiera bedragarna och säkerställa eller stärka bevisningen.

134 Detta är uppenbart inte fallet i det förevarande målet. Såsom framhållits ovan i punkt 129, hyste svaranden vid den tidpunkt då sökanden genomförde de omtvistade importerna nämligen inte några tvivel angående giltigheten av de ursprungsintyg som hade utfärdats åt exportören. Det var således inte medvetet som svaranden och de nationella myndigheterna lämnade sökanden ovetande och lät tullskulden uppkomma.

Slutsats

- 135 Av ovanstående framgår att talan inte kan bifallas på den grund som avser att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 har åsidosatts.

4. *Generell slutsats*

- 136 Eftersom sökandens båda grunder saknar fog, skall talan ogillas.

Rättegångskostnader

- 137 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Svaranden har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall svarandens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **Sökanden skall betala rättegångskostnaderna.**

Jaeger

Lenaerts

Azizi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 11 juli 2002.

H. Jung

Justitiesekreterare

M. Jaeger

Ordförande